

Oświadczenie

Rady Społecznej przy Arcybiskupie Poznańskim

w kwestii osób niepełnosprawnych

W naszym kraju wzrasta dramatycznie liczba osób niepełnosprawnych. W roku 1988 liczba ta wynosiła ponad 3700 tys. osób, a w roku 2002 obejmowała już ponad 5450 tys. osób. Innymi słowy, w 1988 roku – co dziesiąty Polak, a roku 2002 już co siódmy był osobą niepełnosprawną.

Chociaż opieka nad osobami niepełnosprawnymi jest obowiązkiem władz państwowych i lokalnych, to jednak publiczny system rehabilitacji uległ w Polsce w ostatnich latach daleko posuniętej dezintegracji. Brak jest rzetelnej bazy danych o osobach z rzeczywistymi niepełnosprawnościami. Brakuje systemu informacji dla niepełnosprawnych. Coraz trudniejszy staje się ich dostęp do rehabilitacji, zwłaszcza rehabilitacji wczesnej, leczniczej, która najbardziej zwiększa szanse zapobieżenia powstaniu lub zmniejszenia niepełnosprawności. Znaczną część państwowych obowiązków wobec niepełnosprawnych przesunęto do gmin, które nie są do tego przygotowane. Koniecznością staje się nowe ustawowe uregulowanie i szybkie wdrożenie systemu rehabilitacji kompleksowej osób zagrożonych niepełnosprawnościami lub niepełnosprawnych - począwszy od stworzenia rzetelnej bazy danych o takich osobach, poprzez profilaktykę, wczesną rehabilitację leczniczą i edukację, aż do systemu ich zatrudniania.

Nie wystarczy jednak nawet najlepszy system instytucjonalnej opieki, gdy zabraknie zainteresowania ze strony bliskich. Mając w pamięci słowa Chrystusa: „Cokolwiek uczyniliście jednemu z tych małuczkich – Mnieście uczynili” (Mt 25,40), pytamy o to, co my wszyscy powinniśmy i możemy dla nich uczynić. Zadaniem nas wszystkich jest wszelaka możliwa pomoc osobom niepełnosprawnym i członkom ich rodzin, tak by mogli oni w pełni uczestniczyć w życiu społecznym, by w jak najmniejszym stopniu odczuwali niedogodności swojej sytuacji, by czuli się potrzebnymi i pełnoprawnymi członkami wspólnoty. Pomoc ta może mieć różne postaci. Nalegajmy na władze lokalne i poszczególne instytucje, by wszystkie szkoły, kościoły, teatry, kina, muzea, ciągi komunikacyjne i środki komunikacji masowej były łatwo dostępne dla osób niepełnosprawnych. Starajmy się wspierać działalność rozmaitych stowarzyszeń i fundacji na rzecz osób niepełnosprawnych, pomagajmy w organizacji grup samopomocowych samych niepełnosprawnych i ich rodzin. Uczestniczmy w lokalnych programach integrujących osoby niepełnosprawne z ich środowiskami, a zwłaszcza dzieci i młodzież niepełnosprawną z ich pełnosprawnymi rówieśnikami. Wykazujmy stałe zainteresowanie problemami naszych niepełnosprawnych bliźnich, ułatwiajmy im uczestnictwo we wspólnocie, także na poziomie każdej parafii czy osiedla. Starajmy się nawiązywać

z nimi kontakty. Nawiązujemy w ten sposób do chlubnych tradycji wielkopolskich związanych z dziełem prof. Wiktora Degi, twórcy polskiej szkoły rehabilitacji.

Przede wszystkim jednak starajmy się wypracować, tak w sobie jak i u innych, postawę pełnego zrozumienia dla osób niepełnosprawnych, szacunku dla ich cierpienia i uznania dla trudu z jakim zmagają się z przeciwnościami losu. Stosunek każdego z nas i całego społeczeństwa do osób niepełnosprawnych jest wszak miarą naszej ludzkiej i chrześcijańskiej dojrzałości.

Dr med. Szczepan Cofta, ks. dr Paweł Deskur (Sekretarz Rady), prof. dr hab. med. Janusz Gadzinowski, Prof. dr hab. Bohdan Gruchman (Przewodniczący Rady), Prof. dr hab. med. Aleksander Kabsch, Prof. dr hab. Andrzej Kwilecki, Prof. dr hab. Andrzej Legocki, Prof. dr hab. Wojciech Łączkowski, Mec. Andrzej Marcinkowski, Prof. dr hab. Augustyn Ponikiewski, Prof. dr hab. Jan Węglarz, Mgr Grażyna Ziółkowska, Prof. dr hab. Marek Ziółkowski (Vice Przewodniczący Rady).

Poznań, 04.11.2004 r.